

ΚΩΔ. 5203

ΣΑΦΕΣΤΑΤΑ

ΤΡΙΜΗΝΙΑΙΑ ΕΚΔΟΣΗ ΤΟΥ ΣΥΝΔΕΣΜΟΥ ΑΠΟΦΟΙΤΩΝ ΦΙΛΕΚΠΑΙΔΕΥΤΙΚΗΣ ΕΤΑΙΡΕΙΑΣ [Σ.Α.Φ.Ε.]

Έτος 100 – Αρ. Φύλου 40 ΟΚΤΩΒΡΙΟΣ-ΝΟΕΜΒΡΙΟΣ-ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΣ 2008 Πλατεία Καρύτη 10 – 105 61 Αθήνα

Γλυκόπικρες σκέψεις μετά τους Ολυμπιακούς Αγώνες του Πεκίνου

Ινές σκέψεις και μια σύντομη αναδομή στο ιστορικό μέρος των Ολυμπιακών αγώνων.

Καθώς πολύ καλά γνωρίζουμε όλοι, κατά τη διάρκεια των αγώνων της Ολυμπίας γινόταν εκεχειρία. Γνωρίζουμε επίσης, από την ιστορία ότι η σχέση μεταξύ των αθλητών και των πολεμιστών ήταν στενή. Οι Ολυμπιακοί αγώνες είχαν και έχουν σαν κυριότερο στόχο την «ευγενή άμιλλα». Ο Πίνινδαρος σε έναν από τους ολυμπιακούς του ύμνους γράφει ότι τους Ολυμπιακούς αγώνες τους θέσπισε ο Ηρακλής «σαν πολέμου λείας έπαθλο» (υπάρχει και δεύτερη εκδοχή της αρματοδοσίας του Πέλοπος, ο οποίος πήρε μέρος στους αγώνες για να παντρευτεί την Ιπποδάμεια). Ο Ηρακλής συμφώνησε με τον Βασιλιά Αυγέα της Ηλείας να καθαρίσει τους στάβλους του με αντάλλαγμα το ένα δέκατο των αγελάδων του. Επειδή ο Αυγέας δεν τήρησε την υπόσχεσή του ο Ηρακλής του κήρυξε τον πόλεμο, τον οποίο και κέρδισε. Μετά τη νίκη και προς τιμή του Πατέρα Δία, ο Ηρακλής καθιέρωσε τους Ολυμπιακούς αγώνες. Άρα οι αγώνες ήταν, όπως μας λέει ο ποιητής «πολέμου λείας έπαθλο».

Όλοι μάθαμε στο σχολείο τον ύμνο των Ολυμπιακών Αγώνων του εθνικού μας ποιητή Κωστή Παλαμά με μουσική Σαμάρα «Αρχαίο Πνεύμα αιθάνατο...». Όμως μετά το μεγαλειώδες υπερθέαμα στο Πεκίνο, έρχονται σκέψεις γλυκόπικρες. Πόσο κοντά στους στίχους του Παλαμά είναι όλα αυτά που ζήσαμε αυτόν τον Αύγουστο;

Οι Αγώνες του Πεκίνου με το απειρώνιμο πλήθος, τον τέλειο συγχρονισμό των κινήσεων, τη χλιδή, τα έντονα χώματα, τους φαντασμα-

γορικούς συνδυασμούς των βεγγαλικών που γέμισαν τον ουρανό του Πεκίνου, καθήλωσαν εκαπομπύρια τηλεθεατών σε όλο τον κόσμο. Συγκρίνοντάς τους με τους Ολυμπιακούς Αγώνες της Αθήνας θα δούμε τις διαφορές των δύο χωρών που βρίσκονται σε διαφορετικά μήκη και πλάτη και η ιστορία τους χάνεται στα βάθη των αιώνων. Έδωσαν η κάθε μία με το δικό της ιδιαίτερο τρόπο, το πολιτιστικό της στίγμα στους αγώνες. Η Ελλάδα με τη λιτότητα, το συναίσθημα, την απλότητα, που χαρακτηρίζουν τον πολιτισμό της εντυπωσίας εξίσου, όπως άλλωστε παραδέχθηκε και ο Πρόεδρος της Διεθνούς Ολυμπιακής Επιτροπής Δρ. Ζακ Ρογκ: «οι Ολυμπιακοί Αγώνες της Αθήνας ήταν Αγώνες Ονείρου».

Δεν θα μπορούσα να μην αναφερθώ στην τελετή της Αφίξης της Ολυμπιακής φλόγας στον Ιερό χώρο της Αρχαίας Ολυμπίας, όπου δεσπόζουν εδώ και σαράντα χρόνια (από το 1964 ως το 2004) ο χορογραφίες της Μαρίας Χορδ. Είναι η εμψυχώτωρια αυτού του μέγιστου πολιτιστικού δρώμενου όπου η λιτότητα του τοπίου συμβαδίζει με την εξαίρετη χορογραφία της. Πρόκειται για ένα πολιτισμικό δρώμενο που στην πορεία των ιδεωδών του Ολυμπισμού στη σύγχρονη εποχή συνδέει την αρχαιότητα με το παρόν. Στο γεγονός αυτό συμμετέχοντας και η ίδια, με το τύμπανό της μεταδίδει τον παλμό και την αστείουτη φλόγα της. Η διακεριμένη αυτή από-

φοιτος τιμήθηκε από τον Σύνδεσμο μας, τον Νοέμβριο του 2000, για τη μεγάλη της αυτή προσφορά προς το κοινωνικό σύνολο. Στη μακρά δημιουργική της διαδομή

η Μαρία Χορδ έχει ενσαρκώσει το ελληνικό Πνεύμα για εκαπομπύρια ανθρώπους σε όλη την υφήλιο. Κάθε τέσσερα χρόνια οι άνθρωποι σε όλον τον κόσμο μυούνται στα Ολυμπιακά Ιδεώδη παρακολουθώντας την τελετή της αφής. Το αποτύπωμα της δημιουργικότητας της και η ανιδιοτελής προσφορά της σε αυτό το κορυφαίο γεγονός είναι ανεξίτηλο. Η λιτή μορφή της αποτυπώνει στη συλλογική μνήμη της σύγχρονης κοινωνίας τα μεγάλα πανανθρώπι-

να ιδεώδη του Ολυμπισμού και της ευγενούς άμιλλας για την επιβράβευση «του ωραίου, του μεγάλου και του αληθινού». Με λύπη διαπιστώσαμε την απουσία της από την τελετή αφής των ολυμπιακών αγώνων του Πεκίνου τον περασμένο Αύγουστο.

«Ο κότινος» άλλωστε, ένα στεφάνι άγνιας ελιάς ήταν το έπαθλο των Ολυμπιονικών κατά την αρχαιότητα. Δυστυχώς στην εποχή μας οι Ολυμπιακοί Αγώνες είναι συνδεδεμένοι στενά με οικονομικά συμφέροντα που έχουν σαν αποτέλεσμα την χρήση απαγορευμένων ουσιών και άλλες ανεπίτρεπτες και παράνομες πράξεις. Και είναι λυπηρό ότι έχουν απομακρυθεί από τον αρχικό τους στόχο την «ευγενή άμιλλα». Ας ευχηθούμε ότι στο μέλλον θα επανέλθουν στο «ωραίο, το μεγάλο και το αληθινό».

Νονίη Πέρδικα
Πρόεδρος Δ.Σ. Σ.Α.Φ.Ε.

Οδοιπορικό σε Φλωρεντία και Τοσκάνη

Στα πλαίσια των πολιτισμικών εκδρομών που πραγματοποιεί ο Σύνδεσμός μας σε χώρες και πόλεις με πλούσια ιστορική και πολιτισμική κληρονομιά, τα μέλη και οι φίλοι του ΣΑΦΕ επισκεφθήκαμε στο τέλος Σεπτεμβρίου, τη Τοσκάνη της κεντρικής Ιταλίας. Το πρόγραμμα μας προέβλεψε παραμονή στη Φλωρεντία με ξεναγήσεις στα κυριότερα αξιόθεατα της πόλης και επισκέψιες στη Σιένα, Λούκα, Πίζα και Σαν Τζιμινιάνο.

Η γοητεία της Τοσκάνης και των μεγαλύτερων πόλεων της είναι, εκτός φυσικά από τα γραφικά τοπία της με την πλούσια βλάστηση, τα γνωστά σε όλο τον κόσμο ιστορικά της μνημεία. Τα πολλά και όμορφα μεσαιωνικά και αναγεννησιακά μέγαρα που κοσμούν τις πόλεις ελάχιστα έχουν αλλάξει στο πέρασμα του χρόνου. Σχεδόν ανέπαφα παραμένουν αιώνες τώρα και τα εντυπωσιακά ετρουσκικά τείχη που περιβάλλουν αρκετές πόλεις. Οι Ετρουσκοί μετανάστευαν στην Ιταλία από τη Μικρά Ασία το 900 π.Χ. περίπου και εγκαταστάθηκαν στη σημερινή Τοσκάνη, Λάτσιο και Ούμπρια. Το 205

π.Χ. όταν ολόκληρη η περιοχή κατακτάται από τους Ρωμαίους οι Ετρουσκοί χάνουν την ανεξαρτησία τους και μεχρι το 90 π.Χ. γίνονται Ρωμαίοι πολίτες ολοκληρώνεται το τέλος του πολιτισμού τους.

Στα αριστουργήματα της Φλωρεντίας και άλλων πόλεων της Τοσκάνης γίνεται αντιληπτή η μετάβαση από τη μεσαιωνική τέχνη στην κλασική μορφιά και την Αναγέννηση. Η Αναγεννησιακή τέχνη έχει τις ρίζες της στην Τοσκάνη, η οποία υπήρξε το λίκνο αυτής της μεγάλης καλλιτεχνικής επανάστασης με μεγάλη επιρροή και διάρκεια. Γλύπτες, ζωγράφοι και αρχιτέκτονες πραγματοποίησαν την αναγέννηση του κλασικουσκ ιδεώδων εμπνευσμένου από την αρχαία ελληνική και ρωμαϊκή τέχνη η μεγίστη αυτή καλλιτεχνική επανάσταση διαδόθηκε στην υπόλοιπη Ευρώπη μετά από τον 15 αιώνα.

Καθ' οδόν προς τη Φλωρεντία (προερχόμενοι από το αερόδρομο της Ρώμης) η Μάρη Ηλιάδη, ξεναγός και αρχιγέρος της εκδρομής, ακούραστα μας έδινε όλες τις ενδιαφέρουσες πληροφορίες για την ιστορία και την τέχνη της περιοχής ιδιαίτερα της Σιένας που θα ήταν και ο πώρος σταθμός της περιήγησής μας. Στην καρδιά της κεντρικής Τοσκάνης βρίσκεται λοιπόν η όμορφη Σιένα, πόλης έλξης πολλών τουριστών με τα στενά ανηφορικά της δρομάκια, τα μεσαιωνικά κτήρια, τα μέγαρα και τους καθεδρικούς ναούς την περιτειχίζουν λόφοι (η Σιένα όπως και η Ρώμη είναι εππάλοφη) με αμπλώνες, αγροτόσπιτα, επαύλεις και κάστρα. Η Σιένα κατά το Μεσαίωνα ευημερούσε, η χρυσή κυριολεκτικά εποχή της διήρκεσε μέχρι το 1348 όταν έγινε επιδημία της πανούκλας και αφάνισε μεγάλο μέρος του πληθυσμού της. Στην παρακμή της Σιένα συνέβαλε όμως καθοριστικά η μεγάλη ήττα που υπέστη στα μισά του 16ου αιώνα από την ανταγωνιστρία Φλωρεντία, η οποία απαγόρευσε κάθε είδους περιατέρω ανάπτυξη και οικοδόμηση της πόλης.

Στην ξενάγησή μας από την κα Ηλιάδη και την τοπική ξεναγό, μας εντυπωσίασε ιδιαίτερα, όπως είναι φυσικό, η μεγάλη πλατεία της πόλης. Η πάτσα ντελ Κάμπο είναι σε σχήμα κοχύλιού, χρονολογείται από τον 120 αιώνα και περιβάλλεται από εντυπωσιακά μέγαρα από την περίοδο της μεσαιωνικής της ακμής αλλά και από σύγχρονα κομψά μαγαζά καφέ και εστιατόρια. Η πλατεία χωρίζεται σε εννέα διακριτούς τομείς που συμβολίζουν το Συμβούλιο των Εννέα, υπεύθυνο για τη διακυβέρνηση της πόλης κατά το Μεσαίωνα. Στο κέντρο

της έχει ένα περίτεχνο σινθριβάνι, το Φόντε Γκάια, μια ορθογώνια κρήνη κοσμημένη με αγάλματα. Τα αγάλματα (αντίγραφα εκείνων που φιλοτεχνήσε ο Ζάκοπο ντέλα Κουέρτσα κατά τη δεκαετία 1409-1419 και τα αποί απομακρύνθηκαν για να προστατευθούν), παρουσιάζουν τον Άδαμ και την Εύα, την Παρθένο και το Θεό Βρέφος καθώς και τις Αρχές της πόλης. Σ' αυτήν την πλατεία δεσπόζει το Παλάτσο Πούμπλικο, ένα εντυπωσιακό γοτθικό μέγαρο ολοκληρωθέντο το 1342, σήμερα στεγαίζει το δημαρχείο της πόλης, αρκετές αίθουσες του είναι ανοιχτές στο κοινό. Το κωδωνοστάσιο του έχει ύψος 102μ. είναι ο δύστερος ψηλότερος πύργος της μεσαιωνικής Ιταλίας. Στην Πάτσα ντελ Κάμπο γίνεται καθέ χρόνο στις 2 Ιουλίου και στις 16 Αυγούστου το Πάλιο, η πιο γνωστή γιορτή της Σιένας στην Ιταλία αλλά και σ' ολόκληρον τον κόσμο. Προκειται για ιπποδρομίες χώρια σέλα (τα άλογα επιλέγονται με κλήρο). Η πρώτη καταγεγραμμένη γιορτή έγινε το 1283. Πριν από τους αγώνες γίνονται πομπές με παραδοσιακές χειροποίητες, πολύχρωμες στολές. Οι αναβάτες εκπροσωπούνται 17 περιφέρειες της πόλης (τα σύμβολα των οποίων έχουν μορφές ζώων και διάρκεινται παντού στα κτήρια της πόλης). Ο νικητής της ιπποδρομίας, που διαρκεί μόνο 90 δευτερόλεπτα, κερδίζει ένα λάβρα (Palio).

Η κα Ηλιάδη μας ξενάγησε επίσης στον περίφημο γοτθικό Καθεδρικό Ναό της Σιένας (1336-1382), ο οποίος είναι από τους πιο εντυπωσιακούς ναούς της Ιταλίας. Το Ντουόμο της Σιένας και το Μουσείο του διαθέτουν θησαυρούς ανεκτίμητης καλλιτεχνικής αξίας μεγάλων δημιουργών όπως του Μιχαήλ Αγγέλου, του Ντούτσιο ντι Βουανισένια, του Ντονατέλο, του Πιζάνο, του Μπερνίνι κ.α. Τα ανάγλυφα του μεγαλοπρεπούς οκταγωνικού άμβων φιλοτεχνήθηκαν από τον Νικόλα Πιζάνο την τριετία 1265-8 παρουσίαζουν σκηνές από τη ζωή του Χριστού. Το καπαληλητικό μαρμάριο δάπεδο με την εγχάρακτη διακόσμηση παρουσιάζει πολλές σκηνές και θέματα από την Αγία Γραφή όπως η σφαγή των Αθώνων. Η Βιβλιοθήκη Πικολομίνι πραγματικά μας εντυπωσίασε με τα σπάνια αξίας χειρόγραφα, τις καταπληκτικές τοιχογραφίες (1509) του Πιντούρικο με σκηνές βιβλικών θεμάτων και τη ζωή του πάπα Πιού Β', καθώς επίσης και τα υπέροχα αγάλματα των τριών χαρίτων. Επισκεφθήκαμε τον ναό της Αγίας Αικατερίνης Μπενινάκζα, πολιούχου της Σιένας, η οποία έγινε στον 14ο αιώνα που ανακόψηθε αγία έναντι από την παρεκκλήσια. Το στόπι της (ήταν κόρη πλούσιου έμπορου) περιβάλλεται από παρεκκλήσια και περιστύλια και κομψεύται με εικόνες μεγάλων ζωγράφων από την σύντομη αλλά γεμάτη χριστιανική αρετή και αυταντάρηση ζωή της. Η κάρα της αγίας εκτίθεται σε ένα από τα παρεκκλήσια του ναού είναι πάλος έλξης χιλιάδων πιστών αιώνες τώρα.

Μπορεί στη Σιένα να παραμείνει λίγες ώρες, οι εντυπώσιες όμως όλων μας ήταν πολλές και καλές!

Εκτός από την ξενάγησή μας είχαμε την ευκαιρία να περπατήσουμε στα στενά μεσαιωνικά δρομάκια, να απολαύσουμε τοπικές οπεσιαλίτε στην υπέροχη πλατεία με σύμμαχο ένα ωραίο φίντοντρον καιρό.

Το απόγευμα της ίδιας ημέρας στο Φλωρεντία για την πενθήμερη παραμονή μας, με τις ξεναγήσεις σε μουσεία και καθεδρικούς ναούς, εκδρομές σε Πίζα, Λούκα και Σαν Τζιμινιάνο και ωβέβαια στην πόλη σε γνωστά εστιατόρια, καφέ με μεγάλη παράδοση και φήμη σε αλμυρές και γλυκές οπεσιαλίτε!

Η Φλωρεντία ιδρύθηκε το 59 π.Χ. ως πόλη των βετεράνων του ρωμαϊκού στρατού, εκχριστιανίστηκε το 205 μ.Χ. από έμπορους της Ανατολής. Από τον 13ο αιώνα αρχίζει να αναπτύσσεται με γοργούς ρυθμούς. Από της αρχές του 14ου αιώνα (μεχρι τη μέση του 18ου αιώνα) κάτω από την οξυδερκή διακυβέρνηση των Μεδίκων, με την έφοδο της Μεγάλου Δουκά των Μεδίκων, Κόζιμο Α' το 1540. Στο κτήριο αυτό ολοκληρώθηκε το 1322 διατήρησε πάντα την μεσαιωνική του εμφάνιση, το εσωτερικό του ωμώς αναμφραδήθηκε για τον Μεγάλο Δουκά των Μεδίκων, Κόζιμο Α' το 1540. Στο κτήριο αυτό με τις πολλές αιθουσές με τοιχογραφίες και αγάλματα όλων των μεγάλων ζωγράφων και γλυπτών δεσπόζει «Η Αίθουσα των Πεντακόσιων», που χτίστηκε το 1495 και διακοσμήθηκε με τοιχογραφίες του Βαζάρι που θέμα τους έχουν την ιστορία της Φλωρεντίας.

Στο εσωτερικό των μεγάλων μουσείων Ουφίτσι και Πίτι ξεναγήθηκαμε για ώρες την παραμονή της αναχώρησης μας, ημέρας αποκλειστικά αφιερωμένης στις μοναδικές συλλογές έργων τέχνης της οικογένειας των Μεδίκων. Το Ουφίτσι κατασκευάστηκε από τον Τζόρτζιο Βαζάρι κατά την εικοσαετία 1560-1580 κατόπιν εντολής των Μεδίκων για να στεγαστούν τα διοικητικά γραφεία (uffizi) και οι διάφορες υπηρεσίες για τη διακυβέρνηση της πόλης από τον Δούκα Κόζιμο Α'. Το 1565 ο Βαζάρι σχεδίασε και κατασκεύασε ένα ευρύχωρο διάδρομο (Diadromos) του Βαζάρι ή Διαδρομή του

Πρίγκιπα) μήκους 1.270 μ., ο οποίος συνδέει το Παλάτσο Βέκιο με το Παλάτσο Πίτι μέσω του Ουφίτοι. Στο εσωτερικό του διαδρόμου είναι αναρτημένες προσωπογραφίες δεκάδων χιλιάδων προσωπικοτήτων του μέχρι τότε γνωστού κόσμου. Από το 1581 οι κληρονόμοι του Κόζιμου Α' χρησιμοποίησαν αυτόν τον χώρο για να εκθέτουν τους θρησκευτικούς των Μεδίκων. Στο Ουφίται λοιπόν με την εξαιρετική ξενάγηση της κας Θεοδώρου είχαμε την ευκαρία να θαυμάσουμε κάποια από τα μεγαλύτερα έργα της Αναγέννησης. Την περίοδο αυτή το Ουφίται εκτός της μονίμης συλλογής του έργων του Τζότο, φιλοξενούσε στα πλαίσια των περιοδικών του εκθέσεων, έργα του Τζότο από διάφορα Μουσεία του κόσμου. Στην έξοχη αυτή έκθεση τα μελή και οι φίλοι του Σ.Α.Φ.Ε. ξεναγήθηκαν με ιδιαίτερη χαρά και ενδιαφέρον. Θαυμάσαμε μεταξύ των πολλών αριστουργημάτων τον Δούκα και τη Δούκισσα του Ούρμπινο (1460 θεωρείται από τις πρώτες πραγματικές προσωπογραφίες της Αναγέννησης), τον Πλερόνταλα Φραντζέσκο, την Παναγία με το Θείο Βρέφος του Μποτιτσέλι αλλά και την Ανοιξη και την Γέννηση της Αφροδίτης του ίδιου επίσης, την Αγία Οικογένεια του Μιχαήλ Άγγελου, την Αφροδίτη του Ούρμπινο του Τισιανού, τη Μαντόνα ντι Ονισάντι του Τζότο, η οποία αποτέλεσε ορόσημο στην

γάζονται πολλά μουσεία όπως το Μουσείο των Ασημάτων, η Πινακοθήκη Μοντέρνας Τέχνης (οι πίνακες εδώ καλύπτουν την περίοδο 1784-1924), το μουσείο κοστουμάρων, το μουσείο μεταφορών και βεβαίως η Παλαιοτίνη Πινακοθήκη που προστέθηκε τον 17ο και 18ο αιώνα. Στην Πινακοθήκη ξεναγήθηκαμε και είχαμε την ευκαιρία να θαυμάσουμε μια υπέροχη συλλογή αναγεννησιακών και μπαρόκ έργων των Μποτιτσέλι, Τισιανού, Τιντορέτο, Βερονέζε, Καραβάτζιο, Ρούμπενς, Βαν Ντάικ, ένα τεράστιο δηλαδή δείγμα της Ιταλικής και ευρωπαϊκής ζωγραφικής του 16ου, 17ου και 18ου αιώνων καθώς και την καλύτερη σύλλογη έργων του Ραφαήλ. Την οροφή της Παλατινής Πινακοθήκης καλύπτουν υπέροχες τοιχογραφίες του Πιετρού των Κορτόνα (1641-1645). Οι κήποι του Μποτιτσέλι δημιουργήθηκαν για τους Μέδικους το 1550, ένα χρόνο δηλαδή μετά την αγορά του Παλάτσο. Το εξαιρετικό αυτό δείγμα αναγεννησιακών κήπων κοσμούν υπέροχα αγάλματα και κρήνες διαφορετικών ρυθμών και περιόδων καθώς και ένα αμφιθέατρο στην σκηνή του οποίου παρουσιάστηκαν οι πρώτες παραστάσεις όπερας στον κόσμο. Οι κήποι άνοιξαν τις πόρτες τους για το κοινό το 1766.

Το χωρίο Φλέζολη, που επισκεφθήκαμε για απογευματινή βόλτα και δείπνο σε γραφικά εστιατόρια της περιοχής, μας ενθύμισε κυριολεκτικά. Το φίεζόλης βρίσκεται στους λόφους της περιοχής Μουτζέλο, 8 χιλιόμετρα βόρεια της Φλωρεντίας και έχει σημαντικά ετρουσικά και ρωμαϊκά ερείπια. Κάποτε ήταν ισχυρή ετρουσική πόλη, αλλά αργότερα με την ανάπτυξη της Φλωρεντίας, παρήκμασε. Από τον 15ο αιώνα είναι ένα δημοφιλές θέρετρο, όλη η γύρω περιοχή άλλωστε είναι κατάσταση με επαύλεις. Το ρωμαϊκό θέατρο, οι εκκλησίες, τα μουσεία και ιδιαίτερα η πανοραμική θέα της Φλωρεντίας κάνουν το φιεζόλης πόλη έλξης πολλών επισκεπτών.

Την τρίτη ημέρα του ταξιδίου μας, σύμφωνα με το πρόγραμμα, επισκεφθήκαμε δύο άλλες μεγάλες και φημισμένες πόλεις της Τοσκάνης με πλούσια ιστορία και αξιοθέατα. Την Πίζα και την Λούκα.

Η Πίζα της δυτικής Τοσκάνης, κυριαρχώντας στη δυτική Μεσόγειο από τον 11ο έως τον 13ο αιώνα. Η κυριαρχία αυτή έληξε τον 16ο αιώνα εξαιτίας των προσχωσεών του ποταμού Άρνο και άρχισε να εμφανίζεται το Λιβόρνο ως το κύριο λιμάνι της περιοχής. Ο κεκλιμένος Πύργος της Πίζας είναι από τα πιο διάσημα αξιοθέατα της περιοχής. Υψώνεται μαζί με άλλα κτήρια στους κήπους της «αυλής των Θαυμάτων» (Κάμπο ντε Μιράκολι). Βρίσκεται βορειοδυτικά της πόλης και συντροφεύεται από το Ντουόμο με την εντυπωσιακή πρόσοψή που άρχισε να χτίζεται το 1063, το Βαπτιστήριο (1152-1284) με το εντυπωσιακό μαρμάρινο περιστύλιο του Νικόλα Πιζάνο και το κοινητήριο Κάμπο Σάντο που χρονολογείται από το 1278 και περιέχει ρωμαϊκές σαρκοφάγους και τις περίφημες τοιχογραφίες με δάφνεις αλληγορικές σκηνές. Τα κτήρια αυτά συνδύονται με μοναδικό τρόπο ρωμαϊκό και γοτθικό ρυθμό με πολλά μαυριτανικά στοιχεία τα περίφημα αραβουργήματα. Το ισχυρό ναυτικό της πόλης διατηρούσε εμπορικούς δεσμούς με τη Βόρεια Αφρική και την Ισπανία με αποτέλεσμα μεγάλες επιρροές στην τέχνη και την αρχιτεκτονική. Ο Κεκλιμένος Πύργος οφείλει την κλήση του στα ρηχά θεμέλια και στα σαρθρά αμμώδες υπέδαφος. Οι εργασίες αρχίσαν το 1173, και ο Πύργος έγινε στην πόλη πρώτο όλοκληρωθεί ο τρίτος όροφος. Οι εργασίες παρ' όλα αυτά εξακολούθησαν για πολλά χρόνια και ολοκληρώθηκαν το 1350.

Στην συνέχεια επισκεφθήκαμε την Λούκα, η οποία άρεσε σε όλους ιδιαίτερα. Παραμείναμε για λίγες ώρες και μπορέσαμε να περιπατήσουμε στο ιστορικό της κέντρο με τα γραφικά δρομάκια και τις ωραίες πλατείες,

τις αξιόλογες εκκλησίες, τα μουσεία και τις πινακοθήκες. Η ήμορφη περιστοιχισμένη Λούκα (σημεριανά κατοικουνταν 10.000 κάτοικοι μέσα στα τείχη και 14.000 εκτός των τειχών) ήταν αποικία των Ρωμαίων από το 180 π.Χ. Η κληρονομιά της Ρώμης είναι εμφανής. Το θαυμάσιο ελλειπτικό σχήμα της Πίτσα ντελ Μερκάτο θυμίζει αρχαίο αμφιθέατρο. Ο εκπληκτικός καθεδρικός ναός της πόλης, ο Σαν Μαρτίνο, χρονολογείται από τον 11ο αιώνα και η πρόσθιψη του με τις κολόνες, τις αψίδες και τον πλούσιο διάκοσμο αποτελεί χαρακτηριστικό δείγμα του ρωμανικού ρυθμού της Πίτσας όπως επίσης και ο ναός Σαν Μικέλε ντε Φόρο. Το όνομα της εκκλησίας αυτής φανερώνει ότι βρίσκεται δίπλα στο ρωμαϊκό φόρουμ, την αγορά, που αποτελούσε την κεντρική πλατεία της πόλης στους αρχαίους χρόνους και χρησιμοποιείται ως σήμερα για τον ίδιο σκοπό. Πλήρεις εντυπώσεων, για χαλάρωση και ανάκτηση δυνάμεων καθίσαμε σε ένα από τα πιο καλά, παλιά και ιδιαίτερως ατμοσφαιρικά εστιατόρια στο γραφικό δρόμο με την μικρή πλατεία που ονομάζεται Τζάκομο Πουτσίνι. Με ιδιαίτερη χαρά οι φλογώμοι της παρέας και λατρείς της όπερας είδαμε το άγαλμα του μεγάλου συνθέτη (1858-1924), καθώς και το σπίτι όπου γεννήθηκε και συνέθεσε μερικές από τις δημοφιλέστερες όπερες του παγκόσμου ρεπετέρων.

Κατά την τελευταία ημέρα του ταξιδίου μας και καθ' ίδον για το αεροδρόμιο της Ρώμης, το πρόγραμμά μας πρόβλεπε στάση, ξενάγηση και παραμονή για λίγες ώρες στο πανεύπολο Σαν Τζινιάνο. «Η πόλη των όμρων πύργων» με τους εντυπωσιακούς πύργους του 13ου αιώνα είναι μια από τις πιο καλοδιατηρημένες. Αυτοί οι χωρίς παράθυρα πύργοι, χτίστηκαν ως ιδιωτικά φρούρια αιλλά και ως σύμβολα του πλούτου των ιδιοκτητών τους. Κατά τον Μεσαίωνα υπήρχε τόπος υποδοχής και ανάπτυξης των προσκυνητών κατά τη διάρκεια του μεγάλου ταξιδίου προς τη Ρώμη. Η πανούκλα του 1348 και αργότερα η αλλαγή πορείας των προσκυνητών οδήγησαν στην παρακμή της. Μετά το Β' Παγκόσμιο Πόλεμο η πόλη άρχισε ν' αναπτύσσεται και πάλι χάρη στον τουρισμό και στην παραγωγή κρασιού. Στη σύντομη παραμονή μας και ξενάγηση μας εντυπωσιαστήκαμε ιδιαίτερα από την Κρήνη του 1237, το Παλάτσο ντελ Πόλεμο το εντυπωσιακό δημαρχείο του 13ου αιώνα, τη Κολεζάτα, τη ρωμαϊκή εκκλησία του 11ου αιώνα με τις θαυμάσιες τοιχογραφίες του Μπαττόλο ντε Φρέντικαι και τα μουσεία εκκλησιαστικής τέχνης. Οι δύο κύριοι δρόμοι, διατηρούν την μεσαιωνική τους ατμόσφαιρα πάρολο που είναι γεμάτοι με καταστήματα, αιθουσες τέχνης, κομματιπωλεία, γραφικά καφέ και εστιατόρια με ωραία θέα. Αυτά τα τελευταία τα τιμόσαμε δεοντώντως, ήταν άλλωστε και η ...τελευταία γένυση από Τοσκάνη

επιστήμες. Για εμάς ήταν οι μέρες της παραμονής μας στη Φλωρεντία και την Τοσκάνη. Ατελείωτες όμως οι εικόνες που μας συνόδευσαν από μια περιοχή που έγραψε για αιώνες λαμπτή ιστορία στις τέχνες, τα γράμματα και τις

Μίκα Μπάρμπα
Γεν. Γραμ. Δ.Σ. Σ.Α.Φ.Ε.

εκδηλώσεις...

Βραδιά στο Hilton

Μια ωραία καλοκαιρινή βράδια απολαύσαμε τα μέλη και οι φίλες του Σ.Α.Φ.Ε. στις 18 Ιουνίου στο Galaxy του ξενοδοχείου Hilton. Σε ευχάριστη ατμόσφαιρα χαρήκαμε τη μοναδική θέα της φωτισμένης Αθήνας και

Η Πρόεδρος και τα μέλη του Συνδέσμου στο Galaxy.

ιδιαιτέρα της Ακρόπολης και του Λυκαβηττού. Στην επιτυχία της βραδιάς καθοριστική ήταν η συμβολή του αγαπητού μας

Θανάση Θεοδωρόπουλου με τις μουσικές επιλογές του. Ο Θανάσης, γιος της κας Μαριάννας Καρανίκου-Θεοδωρόπουλου μέλος του Δ.Σ. του Συνδέσμου, καθηγητής μουσικής, σύνθετης και πιανίστας έπαιξε γνωστά κλασικά κομμάτια και μουσική τραγουδιών ελληνικού και ξένου ρεπερτορίου που δόλι γνωρίζουμε και αγαπάμε. Οι καλλίφωνες κυρίες της συντροφιάς των συνόδευαν με το τραγούδι τους! Ο γνωστός chef του ξενοδοχείου δικαίωσε για άλλη μια φορά την φήμη του και το δείπνο μας ήταν γεμάτο πρωτότυπες και γευστικότατες γαστριμαργικές σπεσιαλιτές.

«Μήδεια» του Ευριπίδη

Η Λυδία Κονιόρδου απόφοιτος και μέλος μας, κορυφαία θητοπούς στο χώρο του αρχαίου δράματος ερμήνευσε τη Μήδεια του Ευριπίδη με το ΔΗ.ΠΕ.ΘΕ. Πάτρας (του οποίου είναι η καλλιτεχνική διευθύντρια) σε σκηνοθεσία του γνωστού σκηνοθέτη Ανατόλ Αλεξάντροβιτς Βασιλεφ σε μεγάλη περιοδεία ανά την Ελλάδα. Η παράσταση συζητήθηκε πολύ λόγω των θετικών σχολίων αλλά και των αρνητικών αντιδράσεων μεγάλης μερίδας του κοινού για τη σκηνοθεσία του Βασιλεφ. Και άλλη μια φορά η ερμηνεία της Λυδίας Κονιόρδου ήταν εξαιρετική και απέδωσε την προσωπικότητα της Μήδειας με τον πιεστικότερο τρόπο.

«Οι Σωματοφύλακες της Κατσαρόπα» Λένα Τερκεσίδου

Μια παράσταση-θεατρικό παιχνίδι, όπου οι θεατές συμμετέχουν ενεργά στα δρώμενα

Η συγγραφέας κα Λένα Τερκεσίδου, απόφοιτος και μέλος μας (βραβευμένη και γνωστή και από τα βιβλία της με θέμα τη διατροφή) συνεργάζεται για πρώτη φορά με το Θέατρο της Ημέρας. Γνωρίζοντας τον παιδαγωγικό τρόπο δουλειάς με τη μέθοδο του Θεατρικού Παιχνιδιού προσφέρει υλικό εύπλαστο και ευέλικτο ώστε το Θεατρικό Παιχνίδι να πάρει τη θέση του στην παράσταση οργανικά δεμένο με το έργο. Η επιτυχία της δράσης βασίζεται, πέρα από το έργο, στους θητοποιούς και στους ειδικά εκπαιδευμένους Εμψυχωτές-Θεατροπαιδαγωγούς, απόφοιτους του Εργαστηρίου Παιδαγωγικής Θεατρου-Θεατρικού παιχνιδιού του Θεάτρου της Ημέρας. Παραστάσεις: 26 Οκτωβρίου 2008-τέλος Μαΐου 2009.

ΟΡΓΑΝΙΣΜΟΣ ΓΙΑ ΤΗΝ ΔΙΑΔΟΣΗ ΤΗΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΓΛΩΣΣΑΣ ΟΛΟΚΛΗΡΩΘΗΚΕ ΤΟ 7ο ΠΑΓΚΟΣΜΙΟ ΣΥΝΕΔΡΙΟ ΓΙΑ ΤΗΝ ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΓΛΩΣΣΑ

Ολοκληρώθηκαν με επιτυχία οι εργασίες του 7ου Παγκοσμίου Γλωσσικού Συνεδρίου που έγινε στο Μεσολόγγι από τις 18 έως 20 Σεπτεμβρίου με θέμα «Η διδασκαλία των Νέων Ελληνικών στον κόσμο. Σχολεία, μέθοδοι, βιβλία, εξετάσεις», στο οποίο συμμετείχαν 50 ομιλητές από 20 χώρες του κόσμου. Στην κεντρική αίθουσα του Συνεδριακού Κέντρου της Νομαρχίας Αιτωλοακαρνανίας βραβεύτηκαν για την προ-

σφορά τους στη διάδοση της ελληνικής γλώσσας οι Καθηγητές: κα Στόινα Πορομάνσκα, Τακτική Καθηγήτρια στο Νέο Βουλγαρικό Πανεπιστήμιο, κ.Κωνσταντίνος Μπαλαμπάνωφ, Γρύπανης του Κρατικού Πανεπιστημίου Ανθρωπιστικών Σπουδών Μαριούπολης, Επίτιμος Πρόξενος της Κυπριακής Δημοκρατίας στην Μαριούπολη και ο κ.Παναγιώτης Κοντός, Γενικός Γραμματέας του Πανεπιστημίου Αθηνών.

Η Παναγίτσα της Πλατείας Μαβίλη λειτουργεί πάλι

Ούτε στα πιο τρελά του όνειρα ο Ηπειρώτης έμπορος υφασμάτων, που κατοικούσε στο κατώφλι της Καπνικαρέας, δεν μπορούσε να φανταστεί ότι ενάμιση αιώνα αργότερα η μικρή τότε Αθήνα θα σκέπαζε με τις πολυκατοικίες της τις κατάφυτες εξοχές των Αμπελοκήπων και των Τουρκοβουνίων όπου πήγαινε τις Κυριακές για κυνήγι. Εκεί στο δρόμο του γνωρίστηκε με έναν άγιο άνθρωπο, έναν ιερομόναχο που ασκήτευε σε ένα μικρό κελί πλάι σε μισοερειπωμένο παλιό εκκλησάκι που ορθωνόταν καταμεσής των κτημάτων της Μονής Πετράκη. Ο Έμπορος, ο Θεόφιλος Ευθυμίου, βαθιά θρησκευόμενος βοήθησε τον ιερομόναχο Γαβριήλ και αναστύλωσε το εκκλησάκι, την Παναγίτσα και τότε στα 1868 τελέστηκαν τα θυρανοίξια. Όταν «Κοιμήθηκε» ο ιερομόναχος Γαβριήλ εμπιστεύτηκε στο φίλο του και ευεργέτη την φροντίδα της εκκλησίας και έτσι ο Θεόφιλος Ευθυμίου αγόρασε από την Μονή Πετράκη την έκταση που περιέβαλε το εκκλησάκι και εκεί έχτισε την εξοχική του κατοικία όπου περνούσε τα καλοκαριά με την οικογένειά του αφήνοντας πίσω το πολύβου ομπορικό κέντρο της Αθήνας και την αστική του κατοικία της Πλατείας Καπνικαρέας.

Ο Θεόφιλος Ευθυμίου ήταν ο προπάππους μου, πατέρας της μητέρας μου Αμαλίας Ιωάννου Σημαντήρα που κληρονόμησε την εξοχική κατοικία και φυσικά και τη μικρή εκκλησία. Θυμάμαι ότι σε όλα τα παιδικά και νεανικά μου χρόνια, όσο ζούσε η μητέρα μου, εκκλησιαζόμασταν οικογενειακώς την Μεγάλη Εβδομάδα και το Δεκαπενταύγουστο στο πατρογονικό εκκλησάκι. Αργότερα η εξοχική κατοικία, έργο του Τούλερ, θυσιάστηκε στο βωμό της εξέλιξης και στη θέση της υψώθηκε «Ο Αλέξανδρος», ένα υπερσύγχρονο ξενοδοχείο. Τότε ήταν που τέλεσα στο εκκλησάκι τη βάπτιση του υιού μου Κωνσταντίνου.

Σήμερα το ξενοδοχείο δεν ανήκει πια στην οικογένεια μου, όμως την εκκλησία δεν έπιασα ποτέ να την φροντίζω όσο μπορούσα. Εδώ και εξί χρόνια σε αυτό το εκκλησάκι ο Σ.Α.Φ.Ε. τελεί την Τέταρτη Στάση των Χαιρετισμών. Εδώ μπαίνω να ανάψω ένα κερί, να κάψω λίγο λιβάνι, να προσευχηθώ, μολονότι την κηδεμονία της εκκλησίας παραχώρησα στη Μονή Πετράκη και στον φωτισμένο ηγούμενό της Πατέρα Ιάκωβο. Εφ εξής όμως από τον Ιούλιο του τρέχοντος έτους άλλαξαν πολύ τα πράγματα. Ο γνωστός ομότιμος καθηγητής Πολιτικής Δικονομίας Κωνσταντίνος Μπέης και εταίρος της Φ.Ε., που τραγικά συμβάντα συνετίνειναν να πάρει μεγάλη στροφή η ζωή του, οδήγησε τις πνευματικές, θρησκευτικές και φιλοσοφικές του αναζήτησεις στο να ενδυθεί το σχήμα του ιερέως. Έλαβε από τον Μακαριότατο Αρχιεπίσκοπο Αθηνών Ιερώνυμο την άδεια να τελεί λειτουργία στην εκκλησία αυτή.

Χάρη στον Πατέρα Κωνσταντίνο Μπέη, του οποίου κατά περίεργο τρόπο η οικογενειακή πορεία είναι παρόμοια με την πορεία της οικογένειας των κτητόρων της εκκλησίας, ο ναϊσκος αυτός, αφιερωμένος στην Κοιμητή της Θεοτόκου, αντηχεί και πάλι, δύο φορές το μήνα, από τα βαθιά ανθρώπινα λόγια του Ευαγγελίου και του ύμνους της χορωδίας του Αγίου Γεωργίου Καρύκη αναβιώντας το ιερό δράμα της θείας λειτουργίας και μετουσιώσεων....

Ιουλία Σημαντήρα
Ειδ. Γραμμ. Δ.Σ. Σ.Α.Φ.Ε.

Στην Αίθουσα Τέχνης «Αστρολάβος-Δέξαμενή» (Ξανθίπου 11, Κολωνάκι) θα πραγματοποιηθεί η έκθεση

«Backward Progress Συνεργός σε Οπισθοχωρητική Πορεία» της γνωστής ζωγράφου Μαρίας Μαρουδή, απόφοιτου και μέλους μας. Εγκαίνια: Πέμπτη 2 Οκτωβρίου 2008. Διάρκεια: 2-30 Οκτωβρίου 2008.

Η κα Μαρία Μαρουδή

